

2. BÖLÜM

1. Çevre : Sınıf. Üstünde «Konu : 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı» yazılı karatahtanın önünde öğretmen durmaktadır. Çocuklar; Nesrin, Levent, Cihan sıralarda oturmaktadırlar. (Evlerde geçen olayların aktarıldığı bölümlerde karşılaşılabilecek teknik zorluklar için şu çözümler önerilebilir : 1 - Sınıf karanlıkta kalır, sırası gelen çocuk sınıftan çıkar rolünü doğrudan oynar. 2 - Sınıf karanlıkta kalır, sırası gelen çocuk sınıftan çıkar, olaya hareketleri ile katılır ama sesi fondan hoparlör ile verilir. 3 - Sınıf aydınlıkta kalır, çocuklar sınıftan çıkmazlar. Anne baba, rollerini doğrudan oynarlarken, sınıfta bulunan çocukların sesleri hoparlörden verilir. Ya da; yetenekli bir çocuk veya fizyolojisi çocuk rolü oynamaya uygun ergin oyuncu bulunduğu hallerde ise bütün oyun, küçük bir çalışma ile bir - belki - iki çocuk rolü için düzenlenebilir.)

Öğretmen : Çocuklar, bugünkü dersimizin konusu 23 Nisan. Dün size, 23 Nisan ile ilgili bir ödev vermiştim. Ödevlerinizi yaptınız mı? Nesrin!

Nesrin : Buradayım öğretmenim.

Öğretmen : Ödevini yaptın mı?

Nesrin : Özür dilerim öğretmenim, yapamadım.

Öğretmen : Niçin?

Nesrin : Çok çalıştım ama okuduklarımı anlayamadım.

Öğretmen : Büyüklerine sorsaydın.

Nesrin : Anneme sordum öğretmenim; ama, annemin çok işi vardı.

2. Çevre : Aydınlandığında bir mutfak dilimi görülür. Anne, mutfak işleri ile meşguldür.

Nesrin : Anne işin çok mu?

Anne : Görüyorsun. Niçin sordun?

Nesrin : Ev ödevimi yaparken bir yere takıldım da.

Anne : Neymiş?

Nesrin : «Ulusal Egemenlik» ne demek anne, bir türlü anlayamıyorum.

Anne : Hoppalaa. Bu da nereden çıktı şimdi?

Nesrin : Öğretmenimiz ödev verdi anne. 23 Nisan hakkında iki sayfalık bir yazı yazacaktınız.

Anne : Yaz sen de.

Nesrin : Ama yazamıyorum ki.

Anne : Niçin?

Nesrin : Egemenlik ne demek bilmiyorum ki.

Anne : Sen de aç kitaplarına bak. Onca ansiklopedi, sözlük, kaynak kitap aldık sana. Bizim zamanımızda bir tek ders kitabını bile zor bulurduk biz.

Nesrin : Ama hiç bir işe yaramıyor ki hiçbirini.

Anne : O nasıl söz öyle?!

- Nesrin : Bak bu sözlükte ne yazıyor; «Egemenlik : ulusun ve onun tüzelkişiliği olan devletin yetkilerinin tümü, hükümranlık, hâkimiyet.» Ne demek şimdi bu?
- Anne : Başka kitaplara bak sen de. Bir sürü ansiklopedin var.
- Nesrin : Hepsinde de böyle şeyler yazıyor. Kitapların hepsi siz büyükler için, ben anlamıyorum ki.
- Anne : Ne anlamak istiyorsun sen, söyler misin?
- Nesrin : Her şeyi anne her şeyi. Ülkemizi düşmanlar nasıl işgal etmiş? Atatürk, Büyük Millet Meclisini niçin açmış? Cumhuriyet niçin kurulmuş? Padişahlık niçin kötü bir şeymiş?
- Anne : Büyüyünce öğrenirsin bütün bunları.
- Nesrin : Ama ödev, yarına anne.
- Anne : (*Sessizlikten sonra*) Görüyorsun şimdi çok işim var. Daha bulaşıklar yıkanmadı, yemekler pişmedi, salata yapılmadı, sofra hazırlanmadı.
- Nesrin : Bari ben sana yardım edeyim anne.
- Anne : Sen dersine çalış, henüz çocuksun sen.
- Nesrin : Ufff. Çocuk olmak da ne zor şeymiş yarabbi.
- Anne : (*Bir kahkaha atar*) Şu tatlı dillerini yesinler senin, küçük yaramaz. (*2. çevre kararır*)

1. Çevre

- Öğretmen : Himm, anlaşıldı. Otur bakalım. Levent?! Sen yaptırmanı ödevini Levent?!
- Levent : Yapamadım öğretmenim.
- Öğretmen : Niçin?

Levent : Akşam televizyonda maç nakli vardı öğretmenim.

3. Çevre : Aydınlandığında, arkası izleyiciye dönük bir televizyon görülür. Baba, futbol maçı izlemektedir.

Baba : Ver pasını, ver pasını. Çek şutu. Ahhh. Kaçar mıydı bu gol, kaçar mıydı bee.

Levent : Babacığım, televizyonun sesini biraz kısar mısın? Okuduğumu anlayamıyorum.

Baba : Vur kafanı, vur kafanı. Koş, koş! Ödev mi? Ne ödevi?

Levent : Baba! Ulusal Egemenlik ne demek? Büyük Millet Meclisi niçin açıldı baba?

Baba : Televizyonun önünden çekilir misin? Maçı izleyemiyorum.

Levent : Baba! Ev ödevimi yapamıyorum.

Baba : Çekil aradan maçı izleyemiyorum. (*Televizyon kapatılır*)

Levent : Anlat bana baba; düşmanı nasıl kovmuşuz?

Baba : Ansiklopediye bak. O kadar masraf yapıp kitap aldık sana. (*Televizyonu açar*)

Levent : Kitaplarda yazılı olanları anlayamıyorum ki.

Baba : Niçin aldırıttın öyle ise?

Levent : Okuldan istediler.

Baba : Her şeyi bana soracaksan, okula niçin gidiyorsun?

Levent : Siz gönderiyorsunuz.

Baba : Penaltı o be, penaltı.

Levent : Baba, sen hiç çocuk olmadın mı? (*3. Çevre kararır*)

1. Çevre

Öğretmen : Demek istediklerinizi anlıyorum ama, bunların hiçbiri geçerli mazeretler değil ödevlerinizi yapmamak için, olmamalı.

Nesrin : Ama öğretmenim.

Öğretmen : Hış, itiraz istemiyorum. Bu sınıfta ödevini yapmış olan hiç kimse yok mu? Cihan sen? (*Cihan, boynu bükük durur*) Tabii, sen de kitaplara baktın.

Cihan : Evet öğretmenim.

Öğretmen : Ama hiçbir şey anlayamadın.

Cihan : Evet.

Öğretmen : Annene, babana, ağbine, ablana sordun ama hepsi de meşgullerdi, öyle mi?

Cihan : Benim ailem yok öğretmenim, biliyorsunuz, Yetiştir-me Yurdunda kalıyorum.

Öğretmen : Eee, şey. Neyse. Bir defaya mahsus olmak üzere, hepinizi bugünlük af ediyorum. Ama bu gece hepiniz, yapabildiğiniz kadar yapın ödevlerinizi, olur mu? Söz mü? Öyle, okuduk anlamadık vs. mazeret istemem yarına, tamam mı?

Nesrin : İzin verirsiniz öğretmenim, bir şey söylemek istiyorum.

Öğretmen : Peki söyle bakalım Nesrin.

Nesrin : Kitaplarda yazılanları anlamak gerçekten güç öğretmenim. «Atatürk düşman çizmesi altında Büyük Millet Meclisi'ni açtı.» diyor bir çocuk kitabında.

Öğretmen : Eee, ne var bunda anlaşılacak?

Nesrin : Bir kere, Meclis ne demek? Meclis'in açılması ne demek? Bir çizmenin altında Meclis nasıl açılır? Hiç anlamıyorum. *(Zil çalar.)*

Öğretmen : Neyse, zil çaldı. Hadi bakalım evde iyi çalışın da yarın tartışırız bütün bu konuları. *(Çıkar.)*

Nesrin : Arkadaşlar ne yapacağız?

Levent : Ben de hiçbir şey anlamıyorum yazılanlardan. Hepsini büyükler yazmış.

Nesrin : Cihan bu akşam bize gel istersen. Birlikte çalışalım.

Cihan : Yurttan izin vermezler ki.

Nesrin : Öğretmene söyleriz o izin ister senin için, olmaz mı?

Cihan : Olur.

(Çocuklar konuşurken, Tontiş ile Oyuncu girerler.)

Oyuncu : İyi ki çıkmışız böyle bir geziye değil mi Tontiş?

Tontiş : Evet evet. Bak bu arkadaşlarımız ne kadar üzgünler.

Oyuncu : Hadi onları da alıp Tiyatromuza götürelim, orada mutlu olsunlar. Ne dersin?

Tontiş : Ama onların dersi var, ev ödevlerini yapmak zorundalar.

Oyuncu : Olsun. Zaten onun için diyorum ya, Tiyatroya gidelim diye. «23 Nisan» konulu bir oyun oynarız, hem eğlenirler, hem de ödevlerini yapmış olurlar.

Tontiş : Sahi mi? Haydi öyle ise bir an önce başlayalım dansımıza da, alıp arkadaşları gidelim Tiyatromuza. *(Dans ve çalgı eşliğinde, Tiyatromuz Marşı söylenirken, çocuklar kımultısızlaşır. Bu arada, sahne üstünde ki eşyalar itilerek çıkartılır.)*

- Tontiş** : İşte olduuu.
- Oyuncu** : Bak şimdi amma şaşıracaklar.
- Nesrin** : Neredeyim ben, ne oldu?
- Levent** : Burası neresi?
- Oyuncu** : Burası Tiyatro arkadaşlar.
- Cihan** : Siz kimsiniz?
- Tontiş** : Benim adım Tontiş. Seninki de Cihan değil mi? Bu Levent, bu da Nesrin.
- Nesrin** : A-aa, siz nereden biliyorsunuz bizim adımızı?
- Oyuncu** : Biz her şeyi biliyoruz. Ev ödevlerinizi niçin yapamadığınızı, öğretmeninizin niçin üzüldüğünü.
- Levent** : Siz sihirbaz mısınız?
- Oyuncu** : Hayır. Bunun sihirle hiçbir ilgisi yok. Biz oyuncuyuz.
- Tontiş** : Biz oyuncular istediğimiz her yerde olabiliriz, istediğimiz her an.
- Nesrin** : *(Izleyicilere.)* Aaa! Bunlar da kim böyle?
- Oyuncu** : Onlar bizim eski arkadaşlarımız. Hadi, el sallayın; siz de arkadaş olun artık onlarla.
- Levent** : Ne arıyorlar burada?
- Tontiş** : Oyunu izliyorlar. Burası Tiyatro ya.
- Cihan** : Hepsi ne kadar da mutlu.
- Oyuncu** : Tabii, Tiyatroda herkes mutlu olmalı.
- Nesrin** : Ama biz mutlu olamayız ki. Bizim dersimiz var, yarına yetişmesi gereken ödevimiz var.

- Oyuncu** : Sizi bunun için getirdik zaten Tiyatroya.
- Levent** : Sahi biz nasıl geldik buraya?
- Tontiş** : Dansla, şarkıyla.
- Oyuncu** : Çalgıyla.
- Nesrin** : Bununla mı getirdiniz bizi buraya? Haa, Alaaddin'in sihirli lambası gibi, öyle mi?
- Cihan** : Yani sihirli mi bu?
- Oyuncu** : Bizim sihirle falan ilişkimiz yok. Biz sadece oyuncu-
yuz. Dinle bak. *(Çalgıyla eşlik ederek.)*
Mandolindir bunun adı,
Ne cin vardır, ne de cadı.
Bunu çalan anlar kendi;
Sihir bunun neresinde? •
Sihir bunun neresinde?
Oyuncuyuz biz Tontiş'le
Ne dilerseñ bizden dile
Dilediğın hemen olur

ÇÜNKÜ BURASI BİR TİYATRODUR!

Sihir bunun neresinde?
Sihir bunun neresinde?

- Nesrin** : Burada, her dileğimin olacağına ben inanmıyorum.
- Oyuncu** : Dile benden ne dilerseñ. Denemesi bedava.
- Nesrin** : Pekâlâ. Dur bakayım, dur bakayım. Hah, canım elma
istedi. Hadi bakalım çıkarın elmayı ortaya. *(Elma ye-
rine mevsimine uygun / ters bir başka meyve de ola-
bilir.)*

Oyuncu : Nesrin kardeş elma dedi,
Bir tek elma kime yetti?
Alın işte kocaman bir elma ağacı!
Sihir bunun neresinde?
Sihir bunun neresinde?

(Üstünde çok sayıda meyve ve izleyici çocuklara atılmak üzere şekerleme, oyuncak iliştirilmiş bir ağaç dekoru sahneye sürülmüş ya da yukarıdan indirilmiştir. Çocuklar, yediklerinden izleyicilere de atarlar.)

Oyuncu : Eveet, başka dileği olan var mı içinizde?

Cihan : Elma ağacı getirmek kolay. Peki ya aslan? Buraya bir aslan getirebilir misiniz?

Oyuncu : Bunun yerine, seni aslan yapalım ha, ister misin?

Cihan : Hadi canım, hiç inanır mıyım benim aslan olacağıma.

Oyuncu : Deneyelim. Haydi koş peşimden. Koş, koş. *(Cihan giderek büyüyen çemberler çizerek koşar.)*

Cihan kardeş aslan dedi.

Ben de ona sen ol dedim.

Ne dilersen burda olur.

Burası bir Tiyatrodur.

Burası bir Tiyatrodur.

(Cihan koşarak, ağaç dekorunun arkasına girer, aslan kostümleri içinde bir oyuncu çıkar. Bir tur atar. Ağacın arkasına girer. Cihan koşarak çıkar. Yarım tur sonra durur. Şaşkındır.)

Ne dilersen burda olur

Burası bir Tiyatrodur

Burası bir Tiyat-ro-duur.

Eee, Cihan, söyle bakalım. Artık inandın mı?

- Cihan** : Vay canınaa! Ben aslan oldum. Gördünüz mü, gördünüz mü? Ben aslan oldum.
- Oyuncu** : Peki başka bir dileği olan var mı? Levent, sen de bir şey dilemek ister misin?
- Levent** : Düşünüyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.
- Oyuncu** : Tontış! Sen düşünür müsün Levent'in yerine.
- Tontış** : Düşünürüm. Hırrn-hırrn, hırrn nnn nnn nnn. Hırrn-hırrn, nnnn, nnn.
- Oyuncu** : Ne oldu, hâlâ bir şey bulamadın mı?
- Tontış** : Tam bulmuştum, unuttum.
- Oyuncu** : Haydi bir daha dene.
- Tontış** : Hırrn-hırrn hırrrrnn, nnnnn nnnn nnnn. Hah buldum! Resim yapalım mı? Resim yapalım mı?
- Levent** : Evet evet! İsterim.
- Nesrin** : Ben de isterim, ben de.
- Cihan** : Ben de, ben de.
- Oyuncu** : Pekâlâ, haydi bakalım.
Ey sevgili mandolinim
Boya fırçadır dileğim.
Bir kaç tane duvar olsun.
Arkadaşlar mutlu olsun
Arkadaşlar mutlu olsun.
- (Köpükten duvarlarla birlikte, fırça ve kolay temizlenebilir - sulu - boya sahneye sürülür, yani çıkarılır.)*
- Ey sevgili mandolinim.
Sana teşekkür ederim
Sana çok teşekkür e-de-riim